

ХИМНЕ БОЖАНСКОГ ЕРОСА
СВЕТОГ И ВЕЛИКОГ ОЦА НАШЕГ СИМЕОНА НОВОГ БОГОСЛОВА,
ИГУМАНА И ПРЕЗВИТЕРА
ΜΑΝΑΣΤΗΡΙΑ ΣΒΕΤΟΓ ΜΑΜΑΝΤΑ ΚΣΙΡΟΚΕΡΜΣΚΟΓ

ΧИМНА XXVII

КАКАВ ΤΡΕΒΑ ΔΑ БУДЕ ΜΟΝΑΧ; ΤΕ ΠΤΑ
СУ ЊЕГОВО ДЕЛАЊЕ, НАΠΡΕΔΑΚ И УЗНОШЕЊЕ¹

ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΥΜΝΩΝ ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ,
ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ
ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΜΑΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΗΡΟΚΕΡΜΟΥ

ΚΖ'

‘ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΙ Ε’ΙΝΑΙ ΤΟΝ ΜΟΝΑΧΟΝ ΚΑΙ ΤΙΣ Η’ΕΡΓΑΣΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ Η’ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΣΙΣ

Απέργασαι παλάτιον τόν τῆς ψυχῆς
σου οἶκον,
εἰς κατοικίαν τῷ Χριστῷ καί βασιλεῖ
τῶν ὄλων
δακρύων ταῖς ῥάνισι σου, ὀλολυγμοῖς
καί θρήνοις
καί τῶν γονάτων κάμψεσι καί
στεναγμῶν τῷ πλήθει,

Од дома душе своје палату
сачини
за пребивалиште Христу и Цару
свега (Еф. 3, 17),
потоцима суза својих, вапајима
и ридајима,
приклоном колена и уздасима
многим,

¹ Превод дајемо према критичком издању J. Koder, *Syméon le Nouveau Théologien: Hymnes*, Tome II, Sources Chrétienues 174, Paris: Éditions du Cerf, 1971, 279–293.

εἰ ἀληθῶς, ὧ μοναχέ, μονάζων
εἶναι θέλεις.

Καί τότε οὐ μονάζων ἦς, τῷ
βασιλεῖ συνῆς γάρ
καί ἦς μονάζων καθ' ἡμᾶς, ὡς ἐξ
ἡμῶν ὑπάρχων
καί χωρισθείς κόσμου παντός·
τοῦτο μονάζων πάντως.

Τῷ δέ Θεῷ καί βασιλεῖ ἐνωθείς οὐ
μονάζων,

ἀλλά ἀγίων γέγονας συναριθμῖος
πάντων,

ἀγγέλων ὁμοδαίτιος καί σύνοικος
δικαίων

καί πάντων τῶν ἐν οὐρανῷ
συγκληρονόμος ὄντως.

Πῶς οὖν μονάζων ὁ ἐκεῖ τό
πολίτευμα ἔχων,

ἐνθα ἐστίν ὁμήγουρις μαρτύρων
καί ὁσίων,

ἐνθα χορός τῶν προφητῶν καί
θείων ἀποστόλων,

ἐνθα ἡ ἀναριθμητος πληθύς, ἡ
τῶν δικαίων,

ἱεραρχῶν, πατριαρχῶν καί τῶν
λοιπῶν ἀγίων;

Ὁ δέ καί ἔχων τόν Χριστόν ἐν
ἐαυτῷ οἰκοῦντα,

πῶς ἄλλος εἶναι λέγεσθαι
δύναται, εἴπατέ μοι;

Τῷ γάρ Χριστῷ μου σύνεστιν ὁ
Πατήρ καί τό Πνεῦμα,

καί πῶς μονάζων, ὁ τρισί ὡς ἐνί
συνημμένος;

Οὐκ ἔστι ἄλλος ὁ Θεῷ ἐνωθείς,
κἄν μονάζῃ,

κἄν ἐν ἐρήμῳ κάθηται, κἄν ἐν
σπηλαίῳ ἔστιν·

εἰ δέ μή τοῦτον εὗρηκεν, εἰ δέ μή
τοῦτον ἔγνω,

ако истински, о, монаше, желиш
монахом бити!

Тако усамљен више ниси, јер са
Царем сједињен си,
но осамљен јеси у односу на нас,
к'о онај од нас удаљен,
те од целогa света одељен, к'о
савршени осамљеник.

Сједињен с Богом и Царем уса-
мљен ниси више,

већ међ' свете све убројан ти си
(Еф. 2, 19),

с анђелима живећи и с праведни-
ма пребивајући,

к'о истински сунаследник свих
житеља небеских.

Може ли ко усамљен бити, имајући
небеско ово живљење (Еф. 3. 20),

онде где је мученика и побожних
сабрање,

где хор пророка и божанских апо-
стола јесте,

где безбројно мноштво праведни-
ка, јерараха,

патријараха и иних светих борави
(Отк. 7, 9)?

Како би се могао, реци ми, уса-
мљеником називати

онај ко је Христа у себе самог усе-
лио (2. Кор. 6, 16)?

Јер Отац и Дух сједињени су са
Христом мојим,

па може ли се усамљен бити кад с
Тројицом сједињен је к'о са Једним?

Иако осамљен, онај с Богом сједи-
њен усамљен не бива (Јн. 8, 16),

чак иако у пустињи седи ил' у
пећини пребива.

Ипак, није ли пронашао, није ли
спознао,

εἰ δέ μή τοῦτον ἔλαβεν ὄλον τόν
σαρκωθέντα
Θεόν Λόγον, οὐ γέγονε μοναχός,
οἴμοι, ὅλως.
Ὅθεν καί μόνος ἐστί τοῦ Θεοῦ
κεχωρισμένος οὗτος,
ἀλλά καί ὁ καθεῖς ἡμῶν ἐσμέν
κεχωρισμένοι
ἀνθρώπων ἄλλων πάντως γε
καί ὄρφανοί δέ ἅπαντες
μεμονωμένοι ὦμεν,
εἰ καί δοκοῦμεν ἔνωσιν τῇ
συνοικῆσει ἔχειν
καί μετ' ἀλλήλων μίγνυσθαι τῇ
τῶν πολλῶν συνάξει.
Ψυχῇ γάρ καί τῷ σώματι ἐσμέν
κεχωρισμένοι,
ὅπερ καί εἶναι ἀληθές ὁ θάνατος
δεικνύει,
ἀποχωρίζων ἕκαστον συγγενῶν τε
καί φίλων
καί λήθην πάντων ἐμποιῶν τῶν νῦν
ἀγαπωμένων.
Οὕτω καί νύξ καί ὕπνος τε καί
πράξεις αἰ ἐν βίῳ
τήν ἔνωσιν τῆν τῶν πολλῶν ὡς
εἰκός διαλύει.
Ὁ δέ ποιήσας οὐρανόν δι' ἀρετῆς
τήν κέλλαν
τήν ἑαυτοῦ, καί ἐν αὐτῇ καθήμενον
τόν κτίστην
τοῦ οὐρανοῦ τε καί τῆς γῆς
κατανοεῖ καί βλέπει
καί προσκυνεῖ καί σύνεστιν αἰ
φωτί ἀδύτῳ,
φωτί τῷ ἀνεσπέρῳ τε, φωτί τῷ
ἀπροσίτῳ,
οὐ οὐδαμῶς χωρίζεται, οὐ
μακρύνεται ὅλως,

ако није васцелог оваплоћеног
Логоса Божијег примио,
онда, авај, монах није уопште
постао.
Усамљен је, дакле, онај од Бога
одвојен;
но, једнако и свако од нас заи-
ста
одвојен је од смртника других,
те сви живимо к'о сирочад
самотна,
чак и кад нам чини се да преби-
вамо скупа
и мешамо се међу собом у сабра-
њима многим.
Јер, одвојени смо душом и
телом,
к'о што смрт истински сведочи
сама,
смрт што раздваја сваког од
рођака и друга,
те у заборав баца оне све што их
љубимо сада.
Попут ноћи, сна и батргања
посведневних,
смрт растаче заједничко жиће
многих.
Но, онај ко је врлином келију
своју небом начинио,
у њој зрије и сагледава пребива-
ње
Творца неба и земље, те му се
поклања
и вазда сједињен бива са светло-
шћу незалазном,
светлошћу невечерњом, светлошћу
неприступном (1. Тим. 6, 16),
од које ничим нико одељен или
удаљен није;

οὐκ ἐν ἡμέρα ἢ νυκτί, οὐκ ἐν τροφῇ
 ἢ πόσει,
 ἀλλ' οὐδ' ἐν ὑπνῳ ἢ ὀδῳ ἢ μεταβάσει
 τόπου,
 ἀλλ' ὡσπερ ζῶν οὕτω θανών, μάλλον
 δέ τρανοτέρως
 ὅλως ἐκείνῳ σύνεστι τῇ ψυχῇ
 αἰωνίως.
 Πῶς γάρ καί χωρισθήσεται ἡ νύμφη
 τοῦ νυμφίου,
 ἢ ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός, ἢ συνηρμόσθη
 ἅπαξ;
 Ὁ νομοθέτης, λέγε μοι, τόν νόμον
 οὐ φυλάξει;
 Ὁ εἰρηκῶς· Καί ἔσονται οἱ δύο εἰς
 μίαν σάρκα,
 πῶς οὐ γενήσεται αὐτός σύν αὐτῇ
 πνεῦμα ὅλως;
 Ἐν τῷ ἀνδρί γάρ ἡ γυνή, ἐν γυναικί
 ἀνὴρ δέ,
 καί ἡ ψυχὴ ἐν τῷ Θεῷ καί Θεός ἐν
 ψυχῇ δέ
 ἐνοῦται καί γνωρίζεται ἐν τοῖς ἀγίοις
 πᾶσιν.
 Οὕτως ἐνοῦνται τῷ Θεῷ οἱ διά
 μετανοίας
 τὰς ἑαυτῶν καθαίροντες ψυχὰς ἐν
 κόσμῳ τῷδε,
 καί μοναχοί καθίστανται τῶν ἄλλων
 ὄντες δίχα,
 οἱ νοῦν Χριστοῦ λαμβάνουσιν, ὅπερ
 καί στόμα ἔστι
 καί γλῶσσα ὄντως ἀψευδής, μεθ' ἧς
 προσομιλοῦσι
 Πατρί τῷ παντοκράτορι, μεθ' ἧς αἰέ
 βοῶσιν·
 Ὡ πάτερ, ὦ παμβασιλεῦ, ὦ κτίστα
 τῶν ἀπάντων!
 Τοῦτων ἡ κέλλα οὐρανός, ἥλιος δέ
 ἐκεῖνοι,

ни даном, ни ноћу, ни храном,
 ни пићем,
 нити у сну, нити на путу, нити
 места променом,
 те како у животу, тако и по
 смрти још и више,
 потпуно и вечно сједињен с
 њом у души својој биће.
 Јер, може ли се невеста од свог
 женика оделити (Јн. 3, 29)
 или муж од жене којом је заувек
 једном венчан (1. Кор. 7, 10)?
 Хоће ли, реци ми, законодавац
 на закон свој пазити?
 Онај који каже „Биће двоје јед-
 но тело“ (Мт. 19, 5; Пост. 2, 24)
 како да сасма једног духа с
 човеком не буде (1. Кор. 6, 17)?
 Јер, жена је у мушкарцу и
 мушкарац је у жени,
 и душа је у Богу и Бог је у души
 (Јн. 14, 20),
 сједињен са светима свим и у
 њима спознаван.
 Тако су сједињени с Богом они
 што покајањем
 своје очишћују душе у свету
 овом,
 у постригу монаси што одвоје-
 ни су од људи свих.
 Они што ум Христов задобише
 (1. Кор. 2, 16), то јест уста
 и језик доиста нелажни не би
 ли њиме
 с Оцем Сведржитељем беседи-
 ли и вазда му вапили:
 О, Оче, о, Свецаре, о, Творче
 свега (Отк. 4, 8; Еф. 3, 9)!
 Небо је њихова келија и они су
 попут сунца,

καί τό φῶς ἐστίν ἐν αὐτοῖς, τό
ἄδυτον καί θεῖον,
ὃ καί φωτίζει ἅπαντα ἐρχόμενον
ἐν κόσμῳ
ἄνθρωπον καί γενόμενον ἐκ
Πνεύματος Ἁγίου.
Νύξ οὖν οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς· πῶς
εἰπεῖν σοι οὐκ ἔχω,
φρίττω γάρ ταῦτα γράφων σοι καί
ἐννοῶν δέ τρέμω,
ἀλλά διδάσκω σε τό πῶς ζῶσι καί
ποιῶ τρόπῳ
οἱ τῷ Θεῷ δουλεύοντες ἀκακίαν
ἀντί πάντων
μόνον καί ἀγαπήσαντες, μόνῳ καί
ἐνωθέντες

καί γεγονότες μοναχοί ὡς μετά
μόνου μόνοι,
εἰ καί ἐν δήμῳ παμπληθεῖ εἰσίν
ἀπειλημένοι.
Οὗτοι γάρ ὄντως μοναχοί καί
μονάζοντες μόνοι,
γυμνοί καί ἐνθυμήσεων καί
λογισμῶν παντοίων,
μόνον ὀρώντες τόν Θεόν ἐν νοῷ
ἀεννοίῳ,

ἐμπεπηγμένῳ ἐν φωτί, ὡσπερ ἐν
τοίχῳ βέλος,
ἢ ὡς ἀστήρ ἐν οὐρανῷ, ἢ πῶς
εἰπεῖν οὐκ ἔχω.
Ὅμως ὡς ἄλλον φωτεινόν
νυμφῶνα κατοικοῦσι
τάς κέλλας καί ἐν οὐρανῷ
νομίζουσι διάγειν
ἢ ἀληθῶς διάγουσι, βλέπε, μή
ἀπιστήσης!

те светлост у њима борави, неза-
лазна и божанска,
која обасјава сваког човека што
на свет долази (Јн. 1, 9),
светлост што од Духа Светог
потиче.

И никакве ноћи нема у њима (Отк.
22, 5) – не умет ти рећи како –
јер дрхтим пишући ти ово и тре-
перим мислећи на речено.

Но, подучићу те како и начином
којим живе
они што Богу служе и међу ства-
рима свим
једино Њега траже, те Њега једи-
но и налазе,
и само Њега љубе, и само се с
Њим сједињују,

и монаси постају, као осамљени-
ци са Њим самим,
чак и кад са безбројним мно-
штвом људи пребивају.

Јер, заиста, монаси и осамљени-
ци то су,
они што осамљени са Богом
самим и у Њему јесу,
испражњени од мисли и помисли
свакојаких,
гледајући самог Бога у заумном
уму свом,

упирући у светлост поглед к'о у
зид забодена стрела,
ил' к'о звезда на небу, ил' рећи не
знам како!

Једнако тако у келијама својим
бораве, попут ложница
каквих просветљених и верују да
на небесима доиста
живе; та погледај и у речено не
сумњај!

Οὐ γάρ εἰσὶν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ καὶ τῆ γῆ
 κρατοῦνται,
 ἀλλ' ἐν φωτὶ διάγουσι τοῦ μέλλοντος
 αἰῶνος,
 ᾧ κατοικοῦσιν ἄγγελοι, ἐφ' ᾧ
 περιπατοῦσιν,
 ὑφ' οὐπερ διαρπάζονται ἀρχαὶ καὶ
 ἐξουσίαι,
 θρόνοι καὶ κυριότητες πᾶσαι
 ἐνδυναμοῦνται.
 Εἰ γάρ καὶ ἐπαναπαύεται Θεὸς ἐν
 τοῖς ἁγίοις,
 ἀλλ' ἐν Θεῷ οἱ ἅγιοι ζῶσι τε καὶ
 κινοῦνται,
 βαδίζοντες ἐν τῷ φωτὶ ὡς περ ἐπὶ
 ἐδάφους.
 Ὡ θαύματος, ὡς ἄγγελοι καὶ ὡς υἱοὶ
 ὑψίστου
 ἔσσονται μετὰ θάνατον, θεοὶ Θεῷ
 συνόντες,
 τῷ φύσει ὄντι οἱ αὐτῷ θέσει
 ὁμοιωθέντες.
 Τούτων νυνὶ δὲ λείπονται μόνω, ὅτι
 κρατοῦνται
 τῷ σώματι καὶ σκέπονται καὶ
 καλύπτονται, οἴμοι,
 ὡς δέσμιοι ἐν φυλακῇ τὸν ἥλιον
 ὁρῶντες
 καὶ τὰς ἀκτῖνας τὰς αὐτοῦ δι' ὁπῆς
 εἰσιούσας
 καὶ μὴ δυνάμενοι αὐτόν ὅλον
 κατανοῆσαι
 ἢ κατιδεῖν τῆς φυλακῆς ἕξωθεν
 γεγονότες,
 ἢ παρακύψαντες τρανῶς ἀπιδεῖν εἰς
 ἄερα.
 Καὶ τοῦτο ἔστιν, ὃ αὐτοὺς ἀνιᾶ, ὅτι
 ὅλον

Јер, они на земљи нису, иако
 земља их задржава,
 но у светлости века будућег
 живе, светлости
 којом анђели промичу и у њој
 пребивају,
 што анђелска Начала и Власти
 заноси сва,
 а Тронове и Господства крепи
 сасвим.
 Јер, као што Бог у светима сво-
 јим пребива,
 тако и свети живе и крећу се у
 Богу (Дап. 17, 28),
 у светлости као по земљи
 ходећи.
 О, чуда! Попут анђела и синова
 Свевишњег (Лк. 6, 35)
 после смрти они биће, богови с
 Богом сједињени,
 уподобивши се Ономе што Бог
 по природи је (1. Јн. 3, 2).
 Ипак, њима мањкају ствари
 ове само јер спутани
 су телом својим (2. Кор. 5, 6),
 те затворени и заробљени, авај,
 попут затвореника под стра-
 жом сунце што гледају
 и зраке како му кроз отвор
 улазе,
 но потпуно га замислити не
 могу,
 нит' га зрети из затвора иза-
 шавши,
 нит' одблесак његов на небу
 јасно сагледати.
 И управо то их мучи: што не
 могу целог

οὐ καθορῶσι τὸν Χριστόν, εἰ καὶ
ὄλον ὀρῶσιν,
οὐδέ δεσμῶν ἰσχύουσι τοῦ σώματος
ἐκδύναи,
εἰ καὶ παθῶν ἀνείθησαν καὶ πάσης
προσπαθείας,
ἀλλὰ κρατοῦνται ὑφ' ἑνός τῶν
πολλῶν ἀνεθέντες·
ὁ γὰρ ὑπάρχων ἐν δεσμοῖς πολλοῖς
συνδεδεμένος
οὐδέ ἐλπίζει τῶν πολλῶν τὴν λύσιν
εὐρηκέναι,
ὁ δὲ τὰ πλεῖστα τῶν δεσμῶν δυναθεὶς
διακόψαι,
κρατούμενος δὲ ὑφ' ἑνός πλέον
ἀλγεῖ τῶν ἄλλων,
καὶ ἐπισπεύδει καὶ αὐτοῦ ἀεὶ ζητεῖ
τὴν λύσιν,
ὅπως ἐλευθερος φανῆ, ὅπως βαδίζη
χαίρων,
ὅπως ἀπέλθῃ ἐν σπουδῇ, πρὸς ὃν
τόν πόθον εἶχε,
δι' ὃν καὶ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ δεσμοῦ
ἐπεζήτηι.
Ἐκεῖνον τοίνυν ἅπαντες ζητήσωμεν,
τόν μόνον
δυναμένον ἐκ τῶν δεσμῶν ἡμᾶς
ἐλευθερῶσαι.
Ἐκεῖνον καὶ ποθήσωμεν, ἐκεῖνον οὐ
τό κάλλος
πᾶσαν ἐκπλήττει ἔννοϊαν, πᾶσαν
ἐκπλήττει φρένα,
πᾶσαν τιτρώσκει τε ψυχὴν καὶ πτεροῖ
πρὸς ἀγάπην
καὶ συγκολλᾷ καὶ συνενοῖ τῷ Θεῷ
ἀενάως.
Ναί, ἀδελφοί μου, δράμετε ταῖς
πράξεσι πρὸς τοῦτον,

сагледавати Христа, чак ни
када га целог виде,
јер снаге немају раскинути тела
окове
ни кад страсти ослободе се и
привржености сваке;
но, страсти многих ослободив-
ши се, задржани од једне остају.
Јер, онај ланцима многим
везан
не нада се бити разрешеним од
истих.
Ал' онај што већину ланаца
раскину,
а једним задржан је, већма бива
намучен од других,
па неспокојан постаје и вазда
разрешење од њега тражи
како би слободан и радосног
корака био;
те како би према жуђеном
хитао,
због чега је најпре и избављење
од реченог тражио.
Стога трагајмо скупа за Оним
што нас једини
окова наших ослободити
може!
И чезнимо за Оним чија
лепота
пренеражава мисао сваку и
срце свако задивљује,
рањава сваку душу и према
љубави узноси је,
те прилепљује и с Богом у веч-
ности сједињује (Пс. 72, 28)!
Да, браћо моја, похитајте Њему
делима својим!

ναί, φίλοι, διανάστητε, ναί, μή
ἀπολειφθῆτε,
ναί, μή λαλεῖτε καθ' ἡμῶν ἑαυτοῦς
ἀπατῶντες.

Μή λέγετε, ἀδύνατον λαβεῖν τό
Θεῖον Πνεῦμα,
μή λέγετε, χωρίς αὐτοῦ δυνατόν τό
σωθῆναι,
μή οὖν ἀγνώστως τούτου λέγετέ τινα
μετέχειν.

Μή λέγετε, ὅτι Θεός οὐχ ὁράται
ἀνθρώποις,

μή λέγετε, οἱ ἄνθρωποι φῶς θεῖον
οὐχ ὁρῶσιν,
ἢ ὅτι καί ἀδύνατον ἐν τοῖς παροῦσι
χρόνοις.

Οὐδέποτε ἀδύνατον τοῦτο τυγχάνει,
φίλοι,

ἀλλά καί λίαν δυνατόν τοῖς θέλουσιν
ὑπάρχει,

πλήν ὅσοις βίος κάθαρσιν τήν τῶν
παθῶν παρέσχε

καί καθαρόν εἰργάσατο τῆς διανοίας
ὄμμα·

τοῖς δ' ἄλλοις ὄντως τύφλωσις,
ἀμαρτημάτων ῥύπος,

ὃ καί ἐνταῦθα καί ἐκεῖ θείου φωτός
στερήσει

καί, μή πλανᾶσθε, τῷ πυρί καί σκότει
παραπέμψει.

Ἴδετε, φίλοι, ποταπός ὡραῖος ὁ
Δεσπότης!

Ναί, μή καμύσητε τόν νοῦν πρός
τήν γῆν ἀφορῶντες,

ναί, μή φροντίσι τῶν ἐν γῆ πραγμάτων
καί χρημάτων,

ἐπιθυμία δόξης τε κρατηθῆτε καί
τοῦτον

Да, пријатељи, устаните и заос-
тајати немојте!

Да, немојте против нас говори-
ти и себе варати!

Немојте говорити да немогуће
је божанског Духа примити!

Немојте говорити да могуће је
без Њега се спасити (Дап. 4, 12)!

Немојте говорити да у незнању
Њега је могуће имати!

Немојте говорити да људима
је немогуће Бога видети (Јн. 1,
18; 1. Тим. 6, 16)!

Немојте говорити да божанску
светлост људи не могу угледати,
ил' да ово у садашња времена
не може бити!

Ово никад немогуће није, при-
јатељи моји,

већ сасвим могуће за оне који
наведено хоће,

такорећи, за оне што од стра-
сти очишћени живе

и неукаљаним око ума свога
држе.

Но, остале слепило и прљав-
штина греха

светла божанског у овом и
будућем животу лишиће,

те у огањ и таму њих послаће,
немојте се варати (Мт. 8, 12)!

Пријатељи, Владике красоту
погледајте!

Да, ум свој према земљи гледа-
јући не затварајте!

Да, немојте бригада, богат-
ствима земаљским

и славом овог света оптерети-
ти се и Њега

ἐγκαταλείψετε, τό φῶς ζωῆς τῆς αἰωνίου!

Ναί, φίλοι, δεῦτε μετ' ἐμοῦ, συνεπάρθητε δὴ μοι,

οὐ σώματι, ἀλλά νοῖ καί ψυχῇ καί καρδίᾳ,

ἐν ταπεινώσει κράζοντες πρὸς τὸν καλὸν Δεσπότην,

τὸν φιλοικτίρμονα Θεόν, τὸν φιλάνθρωπον μόνον.

Καί πάντως εἰσακούσεται καί πάντως ἐλεήσει

καί πάντως ἀποκαλυφθῆ καί πάντως ἐμφανίσει

καί φῶς ἡμῖν τό ἑαυτοῦ φαιδρὸν καθυποδείξει.

Τί κατοκνεῖτε ταπεινοί, τί καταρραθυμεῖτε,

τί προτιμᾶσθε ἄνεσιν τοῦ σώματος καί δόξαν,

τὴν ἄτιμον καί ἄδοξον, τὴν κενὴν καί ματαίαν;

Τί λέγετε ἀμέριμον τὸν ἐνάρετον βίον;

Οὐκ ἔστιν οὕτως, ἀδελφοί, οὐκ ἔστι, μὴ πλανᾶσθε,

ἀλλ' ὡς οἱ βίον ἔχοντες καί γυναῖκα καί τέκνα

καί πλοῦτου ἐφιέμενοι καί δόξης τῆς προσκαίρου

σπουδάζουσι καί τρέχουσι τό δοκοῦν ἐκπληρῶσαι,

οὕτω καί πᾶς μετανοῶν καί πᾶς Θεῷ δουλεύων

ὀφείλει σπεύδειν καί ἀεὶ ἐμμέριμος ὑπάρχειν,

ὅπως εὐπρόσδεκτος αὐτοῦ ἢ μετάνοια ἔσται

напустити, то живота вечног светило (Јн. 8, 12)!

Да, пријатељи, приђите и са мном узнесите се;

телом не, већ умом, душом и срцем,

у смирењу вапите према Владики благом,

Богу милостивом, Човекољупцу једином!

И заиста чуће нас и доиста помиловаће нас,

и заиста откриће нам се и доиста показаће нам се;

и увида пружиће нам у своју радосну светлост.

Зашто оклевате, о, смирени, што сте безобзирни;

зашто тела благостаће већма љубите и нечасну,

недостојну, испразну и залудну ту славу?!

Зашто говорите да врлински је безобзиран живот?

Није тако, браћо, није тако, варати се немојте;

већ као они што живот, и жену, и децу имају,

те за богатством и пролазном славом жуде,

у испуњење маштарија својих срљају и хрле,

тако сваком што се каје и Богу служи

ваља да хита и никад мира не налази

све док покајање његово примљено не буде

καί ἡ δουλεία γένηται εὐάρεστος
τελεία,
καί τότε ὅλως τῷ Θεῷ οἰκειωθείς ἐκ
τούτων
ὅλος ἐνοῦται καί αὐτόν κατά
πρόσωπον βλέπει
καί παρρησίαν πρὸς αὐτόν
ἀναλόγως λαμβάνει,
καθ' ὅσον σπεύδει τό αὐτοῦ θέλημα
ἐκπληρῶσαι,
ὅπερ ἀξιοθείημεν καί ἡμεῖς τοῦ
ποιῆσαι
καί τοῦ ἐλέους μετασχεῖν μετά
πάντων ἁγίων,
νῦν μέν καθ' ὅσον ἐφικτόν ἐν τῷ
αἰῶνι τούτῳ,
ἐκεῖ δέ ὅλον τόν Χριστόν, ὅλον τό
Θεῖον Πνεῦμα,
ἐν τῷ Πατρὶ ληψόμεθα εἰς αἰῶνας
αἰώνων·
ἀμήν.

и благоугодно служење савршено
не постане (Рим. 14, 18).

Сасвим с Богом пријатељ постав-
ши у врлинама овим (Еф. 2, 19),
сав се човек сједињује и Њега
лицем у лице гледа,
те у хитању своје смелост пред
Њим сразмерну стиче (1. Јн. 3,
21)

ка испуњавању воље Његове.

Да се и ми удостојимо исто да
учинимо

и у милости Његовој са свима
светима се нађемо (1. Сол. 3, 19),
онолико колико могуће је у свету
овога сада,

те да у животу будућем Христа
читавог и читавог Духа божанског
у Оцу примимо, у векове
векова!

Амин.

*Превод са старословенског:
Лазар Нешић*

Примљено: 10. 11. 2017.
Одобрено: 15. 11. 2017.